

Το χαμόγελο της Αντζέλικα

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύονται απολύτως οι άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και η εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη — Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία

Σειρά Andrea Camilleri — 26

Αντρέα Καμιλλέρι, *Το χαμόγελο της Αντζέλικα*

Andrea Camilleri, *Il sorriso di Angelica*

Μετάφραση Φωτεινή Ζερβού

Υπεύθυνος έκδοσης Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-διορθώσεις Γιώργος Κασαπίδης

Στοιχειοθεσία, σελιδοποίηση Αγγελική Κουτσούκου

Φιλμ-μονάζ Γιώργος Κεραμάς

Copyright © Sellerio Editore, Παλέρμιο 2010

Copyright © για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε.

(Εκδόσεις Πατάκη), Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση στην ιταλική γλώσσα από τις εκδόσεις Sellerio Editore, Παλέρμιο 2010

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Οκτώβριος 2014

Κ.Ε.Τ. 8120 Κ.Ε.Π. 691/14

ISBN 978-960-16-5144-6

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ 38 (ΠΡΩΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ), 104 37, ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 801.100.2665, 210.36.50.000, 210.52.05.600 — ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 10678 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΤΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ANTPEA KAMILLERI

Το χαμόγελο της Αντζέλικα

Μετάφραση
Φωτεινή Ζερβού

Ένα

ΞΥΠΝΗΣΕ απότομα και ανασηκώθηκε με μάτια ορθάνοιχτα, ήταν σίγουρος ότι είχε ακούσει κάποιον να μιλάει μέσα στην κρεβατοκάμαρα. Ήξερε όμως ότι ήταν μόνος του και τρώμαξε.

Αμέσως μετά του ήρθε να βάλει τα γέλια, θυμήθηκε ότι το προηγούμενο βράδυ η Λίβια είχε έρθει στη Μαρινέλλα απροειδοποίητα, για να του κάνει έκπληξη, αρχικά τουλάχιστον ευχάριστη, και τώρα κοιμόταν στο πλάι του βαθιά.

Από το παράθυρο έμπαινε το ρόδινο φως της αυγής, έτσι αποφάσισε να κλείσει και πάλι τα βλέφαρα, χωρίς να ρίξει ούτε μια ματιά στο ρολόι, με την ελπίδα ότι θα κατάφερε να κοιμηθεί λίγο ακόμη.

Αλλά αμέσως μετά βρέθηκε με τα μάτια ανοιχτά εξαιτίας μιας σκέψης που πέρασε από το μυαλό του.

Αν είχε μιλήσει κάποιος μέσα στο υπνοδωμάτιο, δεν μπορούσε να είναι άλλος από τη Λίβια. Η οποία συνεπώς το είχε κάνει στον ύπνο της.

Δεν την είχε ακούσει να παραμιλάει μέχρι τότε,

ίσως είχε συμβεί κάποιες φορές, όμως πολύ χαμηλόφωνα για να τον ξυπνήσει.

Μπορεί να βρισκόταν σ' εκείνη τη φάση του ύπνου που θα έλεγε και κάτι ακόμα.

Όχι, δεν θα έχανε μια τέτοια ευκαιρία.

Κάποιος που αρχίζει ξαφνικά να παραμιλάει δεν μπορεί παρά να λέει αλήθεια, την αλήθεια που κρατάει κρυμμένη μέσα του, δε θυμόταν να 'χει διαβάσει ότι όταν κάποιος παραμιλάει, λέει ψέματα ή άλλα αντ' άλλων, γιατί όταν κάποιος κοιμάται, δεν έχει τον νου του, είναι άοπλος και αθώος σαν μωρό παιδί.

Ήταν αρκετά σημαντικό να μη χάσει όσα θα έλεγε η Λίβια για δύο λόγους. Ο ένας ήταν γενικός, καθώς ένας άντρας μπορεί να ζει εκατό χρόνια δίπλα σε μια γυναίκα, να κοιμάται μαζί της, να κάνει παιδιά, να μοιράζεται τα πάντα μ' εκείνη, να πιστεύει ότι την ξέρει από την καλή και από την ανάποδη, αλλά τελικά να καταλήγει στο συμπέρασμα ότι δεν τη γνώρισε ποτέ πραγματικά.

Ο άλλος λόγος ήταν ιδιαίτερος και πρόσκαιρος.

Σηκώθηκε προσεκτικά από το κρεβάτι, πλησίασε στο παράθυρο και κοίταξε μέσα από τις γρίλιες. Η ημέρα προβλεπόταν ηλιόλουστη, δίχως αέρα και σύννεφα.

Έπειτα πήγε από τη μεριά της Λίβια, πήρε μια καρέκλα και κάθισε δίπλα στο προσκέφαλο του κρεβατιού, θυμίζοντας κάποιον που ξενυχτά σε νοσοκομείο.

Ο ιδιαίτερος λόγος ήταν ότι το προηγούμενο βράδυ η Λίβια τού είχε κάνει σκηνή ζηλοτυπίας, εξανεμίζοντας τη χαρά που είχε νιώσει με τον ερχομό της.

Είχε συμβεί το εξής:

Χτύπησε το τηλέφωνο και το σήκωσε η Λίβια.

Μόλις είπε εμπρός, μια γυναικεία φωνή από την άλλη άκρη του σύρματος απάντησε:

«Συγγνώμη, έκανα λάθος».

Και έκλεισε αμέσως το τηλέφωνο.

Η Λίβια νευρίασε, επειδή πίστεψε ότι επρόκειτο για κάποια ερωμένη του που είχε ραντεβού μαζί της το βράδυ και η οποία έκλεισε αμέσως το τηλέφωνο, μόλις άκουσε ότι εκείνη βρισκόταν στο σπίτι.

«Σου έκανα χαλάστρα, ε;»

«Όταν λείπει η γάτα χορεύουν τα ποντίκια!»

«Μάτια που δε βλέπονται γρήγορα λησμονιούνται!»

Δεν κατάφερε να την πείσει και έτσι κατέληξαν να τσακωθούν, επειδή ο Μονταλμπάνο αντέδρασε άσχημα και για τις υποψίες της Λίβια, αλλά και για τον σωρό από παροιμίες που του πέταξε.

Και τώρα ο Μονταλμπάνο ανυπομονούσε και ήλπιζε να πει κάτι, μια οποιαδήποτε μαλακία, για να μπορέσει έτσι να πάρει το αίμα του πίσω.

Λαχταρούσε να καπνίσει ένα τσιγάρο, αλλά κρατήθηκε. Πρώτον, επειδή αν άνοιγε τα μάτια της η Λί-

βια και τον έβλεπε να καπνίζει στο υπνοδωμάτιο, θα γινόταν χαμός. Και δεύτερον, επειδή φοβόταν ότι η μυρωδιά του καπνού θα την ξυπνούσε.

Είχαν περάσει σχεδόν δύο ώρες, όταν ένιωσε μια κράμπα στην αριστερή του γάμπα.

Για να του περάσει, άρχισε να κουνάει το πόδι του μπρος πίσω και τότε, χωρίς να το καταλάβει, κλότσησε ξυπόλυτος το ξύλο του κρεβατιού.

Ένιωσε δυνατό πόνο, κατάφερε όμως να συγκρατήσει τον χείμαρρο από βλαστήμιες που ετοιμαζόταν να ξεχυθεί από το στόμα του.

Η κλοτσιά στο κρεβάτι έφερε αποτέλεσμα, γιατί η Λίβια αναστέναξε, κουνήθηκε λίγο και μίλησε.

Αφού πρώτα ακούστηκε κάτι σαν γέλιο, με φωνή που δεν έμοιαζε νυσταγμένη, είπε καθαρά:

«Όχι, Κάρολο, όχι από πίσω».

Ο Μονταλμπάνο κόντεψε να πέσει από την καρέκλα. Ε δεν είπαμε κι έτσι!

Μια δυο μπερδεμένες λέξεις αν του ξέφευγαν στον ύπνο του, θα ήταν αρκετές για να συντάξει ύπουλα ολόκληρο κατηγορητήριο εναντίον του.

Εκείνη όμως είχε πει ολόκληρη πρόταση, που ακούστηκε πεντακάθαρα, γαμώτο!

Σαν να ήταν εντελώς ξύπνια.

Μια πρόταση που θα μπορούσε να οδηγήσει ακόμη και στις χειρότερες σκέψεις.

Σκέφτηκε ότι δεν του είχε αναφέρει ποτέ κάποιον με το όνομα Κάρολο. Γιατί;

Σίγουρα κάποιος σοβαρός λόγος θα υπήρχε που δεν του είχε μιλήσει γι' αυτό τον τύπο.

Κι έπειτα, τι σήμαινε το ότι δεν ήθελε να το κάνει ο Κάρλο από πίσω;

Δηλαδή, από μπροστά ναι και από πίσω όχι;

Τον έλουσε κρύος ιδρώτας.

Ήθελε να ξυπνήσει τη Λίβια, να τη σκουντήσει δυνατά, να την κοιτάξει επίμονα και να τη ρωτήσει με επιτακτικό ύφος μπάτσου:

«Ποιος είναι ο Κάρλο; Ο εραστής σου;».

Μα θα αντιδρούσε όπως κάθε γυναίκα.

Θα αρνιόταν τα πάντα, ακόμη και κοιμισμένη. Όχι, θα ήταν λάθος ενέργεια.

Καλύτερα να έβρισκε το κουράγιο να περιμένει την κατάλληλη στιγμή.

Ποια όμως θα ήταν η κατάλληλη στιγμή;

Κι έπειτα, έπρεπε να έχει χρόνο στη διάθεσή του, γιατί θα ήταν λάθος να αντιμετωπίσει το θέμα βιαστικά· η Λίβια θ' αντιδρούσε αμέσως αμυνόμενη, όχι, καλύτερα ν' αντιμετώπιζε αδιάφορα την κατάσταση, να μην της δημιουργούσε υποψίες.

Αποφάσισε να κάνει ντους.

Έτσι και αλλιώς, δεν υπήρχε περίπτωση να ξανακοιμηθεί.

Έπινε τον πρώτο καφέ της ημέρας, όταν χτύπησε το τηλέφωνο.

Ήταν ήδη οκτώ. Δεν είχε διάθεση πρωί πρωί ν'

ακούσει να μιλάνε για δολοφονίες. Μπορεί να σκότωνε κι εκείνος κάποιον, αν του δινόταν η ευκαιρία.

Κατά προτίμηση, κάποιον που να τον έλεγαν Κάρολο.

Καλά το είχε μαντέψει, ήταν ο Καταρέλλα.

«Α, αστυνόμε, αστυνόμε! Τι κάνετε, κοιμόσαστε;»

«Όχι, Καταρέ, είμαι ξύπνιος. Τι συμβαίνει;»

«Συμβαίνει ότι συνέβη μια διάρρηξη».

«Διάρρηξη; Και γιατί μου σπας τ' αρχίδια πρωί πρωί, ε;»

«Αστυνόμε, ζητάω κατανόηση και συγχώρεση, αλλά...»

«Μα τον μπελά μου! Ούτε κατανόηση ούτε συγχώρεση! Τηλεφώνησε αμέσως στον Αουτζέλλο!»

Λίγο ακόμη κι ο Καταρέλλα θ' άρχιζε να κλαίει.

«Ακριβώς αυτό ήθελα να σας πω, όταν ζήτησα συγχώρεση, αστυνόμε. Ότι τον υπαστυνόμο Αουτζέλλο από σήμερα το πρωί τον διώξαν».

Ο Μονταλμπάνο παραξενεύτηκε. Ούτε σερβιτόρα δε διώχνεις τόσο εύκολα!

«Τον έδιωξαν; Και ποιος;»

«Αστυνόμε, εσείς ο ίδιος προσωπικά και αυτοπροσώπως τον διώξατε εχθές μετά το μεσημέρι!»

Ο Μονταλμπάνο θυμήθηκε.

«Καταρέ, άδεια πήρε, δεν τον έδιωξα!»

«Και εγώ τι είπα; Αυτό δεν είπα;»

«Άκου, μήπως έδιωξα και τον Φάτσιο;»

Το χαμόγελο της Αντζέλικα

13

«Και αυτό ήθελα να σας πω. Επειδή στην αγορά έγινε καβγάς, ο προαναφερθείς βρίσκεται επιτόπου».

Την πάτησε, έπρεπε ν' αναλάβει ο ίδιος την υπόθεση.

«Καλά, ο καταγγέλλων είναι εκεί;»

Ο Καταρέλλα έκανε μια μικρή παύση προτού μιλήσει.

«Εκεί, δηλαδή πού, αστυνόμε;»

«Στο Τμήμα, πού αλλού;»

«Αστυνόμε, πού θέλετε να ξέρω ποιος είναι εκείνος εκεί;»

«Είναι ή δεν είναι;»

«Ποιος;»

«Ο καταγγέλλων».

Ο Καταρέλλα έμεινε σιωπηλός.

«Εμπρός;»

Ο Καταρέλλα δεν απάντησε.

Ο Μονταλμπάνο σκέφτηκε ότι κόπηκε η γραμμή.

Και ένωσε τον τεράστιο, κοσμικό, παράλογο φόβο που τον κατέκλυζε κάθε φορά που κοβόταν ξαφνικά η γραμμή, σαν να ήταν ο μοναδικός επιζών επά-
νω στη Γη.

Άρχισε να φωνάζει σαν τρελός.

«Εμπρός; Εμπρός;»

«Εδώ είμαι, αστυνόμε».

«Γιατί δε μιλάς;»

«Αστυνόμε, θα παρεξηγηθείτε αν σας πω ότι δεν ξέρω ποιος είναι αυτός ο καταγγέλλων;»

Ηρεμία και υπομονή. Μονταλμπά.

«Είναι ο άνθρωπος που τον έκλεψαν, Καταρέ».

«Α, εκείνος! Εκείνον δεν τον λένε καταργέλλων αλλά Πιριτόνε».

Δεν ήταν δυνατόν να ονομάζεται έτσι!

«Είσαι σίγουρος ότι ονομάζεται Πιριτόνε*»;

«Αστυνόμω, ορκίζομαι ότι ονομάζεται Κάρλο Πιριτόνε».

Σκέφτηκε να βάλει τις φωνές, ήταν δύσκολο ν' αντέξει δύο Κάρλο το ίδιο πρωί.

Εκείνη τη στιγμή ένιωσε ότι αντιπαθούσε όλους τους Κάρλο του κόσμου.

«Ο κύριος Πιριτόνε είναι στο Τμήμα»;

«Όχι, αστυνόμω, τηλεφώνησε. Μένει στην οδό Καβούρρο δεκατρία».

«Να του τηλεφωνήσεις και να του πεις ότι σε λίγο θα βρίσκομαι εκεί».

Η Λίβια δεν ξύπνησε ούτε από το κουδούνισμα του τηλεφώνου ούτε από τις φωνές του.

Στον ύπνο της, χαμογελούσε αμυδρά.

Ίσως συνέχιζε να ονειρεύεται τον Κάρλο, η ανόητη.

Ξαφνικά, ένιωσε ότι δεν μπορούσε να συγκρατήσει τον θυμό του.

Πήρε μια καρέκλα, τη σήκωσε ψηλά και τη χτύπησε με δύναμη στο πάτωμα.

* Κλανιάρης στη σικελική διάλεκτο. (Σ.τ.Ε.)

Το χαμόγελο της Αντζέλικα

15

Η Λίβια ξύπνησε αμέσως και ρώτησε κατατρομαγμένη:

«Τι συνέβη;».

«Τίποτα, συγγνώμη. Πρέπει να φύγω. Θα επιστρέψω το μεσημέρι. Γεια».

Βγήκε βιαστικά από το δωμάτιο για να μην τσακωθούν.

Η οδός Καβούρ βρισκόταν στη συνοικία όπου έμεναν οι πλούσιοι της Βιγκάτα.

Τα σπίτια της περιοχής τα είχε σχεδιάσει αρχιτέκτονας που το λιγότερο που θα του άξιζε ήταν ισόβια δεσμά. Το ένα έμοιαζε με ισπανική γαλέρα την εποχή των πειρατών, το διπλανό ήταν φανερά εμπνευσμένο από το Πάνθεον...

Πάρακαρε μπροστά από το σπίτι με τον αριθμό δεκατρία, που έμοιαζε με την πυραμίδα του Μυκερίνου, βγήκε, μπήκε και αριστερά είδε το δωματιάκι του θυρωρού, φτιαγμένο από ξύλο και γυαλί.

«Σε ποιον όροφο μένει ο κύριος Πιριτόνε;» ρώτησε.

Ο θυρωρός, ένας πενηντάρης, ψηλός και σωματώδης, που ήταν φανερό ότι περνούσε πολλές ώρες στο γυμναστήριο, άφησε αμέσως την εφημερίδα που διάβαζε, έβγαλε τα γυαλιά του, σηκώθηκε, άνοιξε την πόρτα του θυρωρείου και βγήκε έξω.

«Μην ενοχλείστε» είπε ο Μονταλμπάνο. «Το μόνο που θέλω είναι...»

«Εσύ θέλεις κάποιον να σου σπάσει τα μούτρα»

έκανε ο θυρωρός και σήκωσε το χέρι έτοιμος να του ρίξει μια μπουνιά.

Ο Μονταλμπάνο τα έχασε και έκανε ένα βήμα πίσω.

Τι έπαθε ο τύπος;

«Ακούστε, περιμένετε μια στιγμή, μάλλον πρόκειται για παρεξήγηση. Ψάχνω τον κύριο Πιριτόνε και είμαι...»

«Ξεκουμπίσου αμέσως, το καλό που σου θέλω».

«Ο αστυνόμος Μονταλμπάνο είμαι, γαμώτο!»

Ο άλλος τα έχασε.

«Αλήθεια;»

«Μήπως θέλεις να σου δείξω ταυτότητα;»

Ο θυρωρός κοκκίνισε.

«Παναγία μου, έχετε δίκιο! Τώρα σας αναγνώρισα! Συγγνώμη, νόμιζα ότι είστε κάποιος που ήθελε να προκαλέσει καβγά! Συγγνώμη και πάλι. Να ξέρετε όμως ότι εδώ δεν υπάρχει κανένας με το όνομα Πιριτόνε».

Φυσικά, όπως συνέβαινε συνήθως, ο Καταρέλλα τού είχε δώσει λάθος όνομα.

«Τότε, μήπως υπάρχει κάποιος με παρεμφερές όνομα;»

«Υπάρχει ο κύριος Περιτόρε».

«Μπορεί να είναι αυτός. Σε ποιον όροφο μένει;»

«Στον δεύτερο».

Ο θυρωρός τον συνόδευσε μέχρι το ασανσέρ, ζητώντας συνεχώς συγγνώμη και κάνοντας υποκλίσεις.

Ο Μονταλμπάνο σκέφτηκε ότι δε θα την έβγαζε πάντα καθαρή, αργά ή γρήγορα η συνήθεια που είχε ο Καταρέλλα να παραποιεί τα ονόματα θα όπλιζε το χέρι κάποιου οξύθυμου τύπου.

Ο κοιφός σαραντάρης, ξανθός, αδύνατος, με γυναλιά, που άνοιξε στον αστυνόμο δεν ήταν αντιπαθής όπως περίμενε.

«Καλημέρα. Είμαι ο Μονταλμπάνο».

«Περάστε, αστυνόμε, προχωράω για να σας δείξω τον δρόμο. Με ενημέρωσαν για την άφιξή σας. Φυσικά, το διαμέρισμα είναι άνω κάτω, η γυναίκα μου κι εγώ δεν αγγίξαμε τίποτα».

«Θα ήθελα να ρίξω μια ματιά».

Υπνοδωμάτιο, τραπεζαρία, δωμάτιο των ξένων, σαλόνι, γραφείο, κουζίνα και δύο μπάνια: παντού επικρατούσε μεγάλη ακαταστασία.

Ντουλάπες και ιματιοθήκες ανοιχτές, όλα τα ρούχα πεταμένα στο πάτωμα, μια βιβλιοθήκη εντελώς άδεια, τα βιβλία ριγμένα καταγής, τα συρτάρια του γραφείου και της συρταριέρας ανοιχτά.

Οι διαρρηκτές και οι αστυνομικοί εφάρμοζαν την ίδια τακτική όταν ερευνούσαν ένα διαμέρισμα. Ένας σεισμός θα είχε προκαλέσει μικρότερη ακαταστασία.

Στην κουζίνα καθόταν μια νεαρή γυναίκα γύρω στα τριάντα, ήταν και εκείνη ξανθιά, όμορφη και ευγενική.

«Η σύζυγός μου Κατερίνα».

«Να σας φτιάξω έναν καφέ;» ρώτησε η κυρία.

«Γιατί όχι;» απάντησε ο αστυνόμος.

Στην πραγματικότητα, η κουζίνα ήταν το πιο τακτοποιημένο δωμάτιο.

«Ίσως είναι καλύτερα να μιλήσουμε εδώ» έκανε ο Μονταλμπάνο και κάθισε σε μια καρέκλα.

Κάθισε και ο Περιτόρε.

«Νομίζω ότι η πόρτα της εισόδου δεν παραβιάστηκε» συνέχισε ο αστυνόμος. «Μπήκαν από κάποιο παράθυρο;»

«Όχι. Μπήκαν με τα κλειδιά μας» είπε ο Περιτόρε.

Έβαλε το χέρι του στην τσέπη, έβγαλε ένα μάτσο κλειδιά και τα ακούμπησε πάνω στο τραπεζάκι.

«Τα είχαν παρατήσει στην είσοδο».

«Συγγνώμη, δε βρισκόσασταν στο σπίτι όταν σας έκλειψαν;»

«Όχι. Εχθές το βράδυ συγκεκριμένα πήγαμε να κοιμηθούμε στο εξοχικό μας, στην Πούντα Πίκκολα».

«Α! Και πώς μπήκατε εδώ, αφού είχαν τα κλειδιά σας οι διαρρήκτες;»

«Αφήνω πάντα ένα ζευγάρι εφεδρικά κλειδιά στον θυρωρό».

«Συγγνώμη, αλλά μάλλον δεν κατάλαβα καλά. Τα κλειδιά που χρησιμοποίησαν οι διαρρήκτες για να μπουν εδώ από πού τα πήραν;»

«Από το εξοχικό μας».

«Ενώ κοιμόσασταν;»

«Ακριβώς».

Το χαμόγελο της Αντζέλικα

19

«Εκεί δεν έκλεψαν;»

«Και βέβαια έκλεψαν».

«Δηλαδή έγιναν δύο κλοπές;»

«Ακριβώς».

«Συγγνώμη, αστυνόμε» επενέβη η κυρία Κατερίνα ενώ του σέρβιρε τον καφέ. «Καλύτερα να σας διηγηθώ εγώ τι συνέβη, ο σύζυγός μου δεν μπορεί να οργανώσει τις σκέψεις του. Λοιπόν, σήμερα το πρωί ξυπνήσαμε στις έξι με ελαφρύ πονοκέφαλο. Αντιληφθήκαμε σχεδόν αμέσως ότι οι διαρρήκτες, αφού παραβίασαν την πόρτα του εξοχικού, μας έριξαν κάποιο σπρέι για να ζαλιστούμε και έπειτα έκλεψαν με την ησυχία τους».

«Δεν ακούσατε τίποτα;»

«Απολύτως τίποτα».

«Παράξενο. Σίγουρα πριν σας αποκοιμίσουν, παραβίασαν την πόρτα. Μόλις μου το είπατε. Και κάποιο θόρυβο...»

«Να, ήμασταν...»

Η κυρία κοκκίνισε.

«Ήσασταν;»

«Λίγο μεθυσμένοι. Γιορτάζαμε τα πέντε χρόνια γάμου».

«Καταλαβαίνω».

«Με λίγα λόγια, και κανονιές να έπεφταν, δε θα τις ακούγαμε».

«Συνεχίστε».

«Οι διαρρήκτες βρήκαν στο σακάκι του συζύγου

μου το πορτοφόλι με την ταυτότητα και τη διεύθυνση του σπιτιού μας εδώ στη Βιγκάτα, βρήκαν επίσης τα κλειδιά του σπιτιού και του αυτοκινήτου. Μπήκαν με την άνεσή τους στο αυτοκίνητο, ήρθαν εδώ, άνοιξαν, έκλεψαν ό,τι μπόρεσαν και εξαφανίστηκαν».

«Τι έκλεψαν;»

«Εκτός του αυτοκινήτου, από το εξοχικό έκλεψαν σχετικά λίγα πράγματα. Τις βέρες μας, το Ρόλεξ του συζύγου μου, το ρολόι μου με τα μπριγιάν, μια δική μου ακριβή χρυσή αλυσίδα, δύο χιλιάδες ευρώ σε μετρητά, τους υπολογιστές μας, τα κινητά και τις πιστωτικές κάρτες που όμως μπλοκάραμε».

Αρκετά.

«Και μια θαλασσογραφία του Καρρά» κατέληξε η κυρία με εντελώς φυσικό ύφος.

Ο Μονταλμπάνο πετάχτηκε όρθιος.

«Θαλασσογραφία του Καρρά; Και την είχατε έτσι;»

«Να, ελπίζαμε ότι δε θα γνώριζαν την αξία της».

Οι διαρρήκτες όμως ήξεραν την αξία της.

«Και από ετούτο εδώ το σπίτι τι ακριβώς έκλεψαν;»

«Από εδώ έφυγαν με πράγματα πολύ μεγαλύτερης αξίας. Πήραν και την κοσμηματοθήκη με τα χρυσάφια μου».

«Κοσμήματα αξίας;»

«Κοστίζουν περίπου ενάμισι εκατομμύριο ευρώ».

«Κάτι άλλο;»

«Τα άλλα τέσσερα Ρόλεξ από τη συλλογή του συζύγου μου».

«Έκλεψαν κι άλλα;»

«Πενήντα χιλιάδες ευρώ. Και...»

«Και;»

«Έναν Γκουττούζο, έναν Μοράντι, έναν Ντόνγκι, έναν Μαφάι και έναν Πιραντέλλο που ο πεθερός μου είχε αφήσει κληρονομιά στον γιο του» αποκρίθηκε η κυρία χωρίς να πάρει ανάσα.

Με λίγα λόγια, μια γκαλερί έργων τέχνης ανυπολόγιστης αξίας.

«Μια ερώτηση» έκανε ο αστυνόμος. «Ποιος ήξερε ότι θα πηγαίνατε να γιορτάσετε την επέτειο του γάμου σας στο εξοχικό σας στην Πούντα Πίκκολα;»

«Οι φίλοι μας» απάντησε η κυρία.

«Πόσοι είναι οι φίλοι σας;»

«Καμιά δεκαπενταριά».

«Έχετε οικιακή βοηθό;»

«Ναι».

«Γνώριζε και εκείνη ότι θα πηγαίνατε στο εξοχικό σας;»

«Όχι, δεν ήξερε τίποτα».

«Έχετε κάνει ασφάλεια κλοπής;»

«Όχι».

«Ακούστε» είπε ο Μονταλμπάνο και σηκώθηκε. «Πρέπει οπωσδήποτε να περάσετε από το Τμήμα για να κάνετε δήλωση. Θα ήθελα λεπτομερή περι-

γγραφή και καταγραφή των κοσμημάτων, των Ρόλεξ και των πινάκων».

«Εντάξει».

«Θα ήθελα επίσης έναν κατάλογο με τα ονόματα, τις διευθύνσεις και τα τηλέφωνα των φίλων σας που γνώριζαν ότι θα πηγαίνατε στο εξοχικό σας».

Η κυρία χαμογέλασε.

«Ελπίζω να μην τους υποπτεύεστε».

Ο Μονταλμπάνο την κοίταξε.

«Νομίζετε ότι θα τους πρόσβαλλε κάτι τέτοιο;»

«Εννοείται».

«Μην τους ειδοποιήσετε. Θα πάω εγώ να τους συναντήσω. Θα τα πούμε στο Τμήμα».

Και έφυγε.